

Kui elan, siis sellepärast, et eksisteerin täitmaks üht funktsiooni

Kindlasti, paljudel juhtudel, inimolend eraldub, eemaldub, distantseerub, põgeneb üle maa ja vee... pakku pugedes, varjudes, otsides teist keskkonda.

Võib-olla, paljudel juhtudel, olend arvab, et ta eemaldub sellest, kes ta on, kes oli... Ning, selle konseptsiooni tähenduses, kinnistub viga, eksimus; viga, mis ei leia lahendust, sellele, mis mõeldud oli.

Teiste sõnadega: **inimolend ei saa kaugeneda iseendast.**

See võib tunduda ilmselgena, võib tunduda rumalusena, võib tunduda liialdusena, kuid... iga kord kui ma liigun mõeldes, tundes, arutledes, spekuloides, siis **teen ma seda iseendaga**. Ma ei jäta midagi kõrvale. Ma ei eemaldu... sellest ega tollest, mis mulle meeldivusi või ebameeldivusi valmistab.

Kui oleks olema kindlus, et ma ei saa põgeneda iseenda eest, siis tõenäoliselt tegutsetaks teist moodi ja ei otsitaks kergemeelset aega...

"Oh! Ma lähen puhkusele ning siis läheb see kõik mul üle", või... "Ma lähen Austraaliasse ja seal alustan uut elu", või...

Need on teada-tuntud lood!: *"Või ei!"*

Ehk siis, kui ma ei saa põgeneda iseenda eest, ükskõik kuhu ma ka lähen, olen ma ikka mina ise. Ehk siis: vastan sellele, kes ma olen.

Teiste sõnadega: ükskõik kui kaugele maale või mitme mere taha... -ma ei tea mitut moodi peab seda ütleva!- ka ummisjalu põgenedes, jääb meie geneetiline kood ikka samaks.

Tõenäoliselt on see kinnitus kõige veenvam.

Pole kahtlust, et keskkonna, toitumise, respiratoorsed jne, jne, jne faktorid avaldavad meile mõju, kuid "meile"; ei ole nii, et me oleme lakanud olemast meie ise, sest me ei meeldinud endale... ja jätsime selle Lebre tänav 1 maha –on ju nii?- ning siis läksin ma Cifuentes 58-sse, ja olen nüüd teine inimene.

Ei! Oled see sama!

See ei muuda kõlbmatuks, ei diskvalifitseeri –kordan: ei diskvalifitseeri-modifikatsioone, evolutsiooni, ettevalmistusi, ressursse ja muutusi, mis... tekivad igas isikus.

Sellepärast mõned ülevad:

-Ei! Ma ei ole see sama, kes 56 aastat tagasi!

-Tõesti, tõesti. Natuke rohkem kortsus; oled natuke aeglasem. Ei, see sama mitte. Aga oled sina, eks ju?

-Jah! Olen mina.

-Jah. Oled muutnud mõningaid toitumisharjumusi, vahetasid oma koera, sul on teine kass, ja nüüd elad "Cornella del Prat-is". Ja...? Aga oled ikkagi Mendiluze, eks ole? Kuulus Mendiluze.

-Ah! Ma ei teadnud et ta oli kuulus!

-Ka mina mitte.

Sellel on, palve tähendusest lähtuvalt ... -ütlesime, et- "tähtsus"; sest jääda nagu aamen kirikus *kindlaks "Ah! See on väga tähtis, sest see..."*- pärast, ei. Ei. Nii et jääme selle juurde, et "on tähtis", sest et on võimalik endasse midagi juurde liita, lõpetamata iseendaks olemist.

Kui ma elan, siis olen ma olemas mingi funktsiooni täitmise jaoks. See on muutumatu suurus. Sest see on minu olendi jumalik ekvivalent. *¡Voilà!, ¡voilà!, ¡voilà!*

Sellepärast on see palvega seotud. Sest tundus, et see oli midagi kauget, võõrast; mingi psühholoogilise sisuga dissertatsioon. *Mais non.*

Võiks öelda, et iga üks on tema ise ja selle tulemusena on ta üks Loomingu esindaja. Kui ollakse elus, siis elatakse ühe funktsiooni elluviimise nimel. Ükskõik kuhu minnakse, tegutsetakse kuidas tegutsetakse, ikkagi ollakse programmeeritud Loomingu poolt –kordan-selleks, et realiseerida rida võimalusi. *¡Alors!...*

Tõenäoliselt on tõsi, et kõik inimesed ei tea veel, kes nad on ja elavad laenatud Marlene Ditrichi või Marilyn Monroe või "Juliano" Celentano või ükskõik missuguse teise isiksuse keestas, mida saab laenuks paluda. Kuid kes ei saa olema tema.

Võiksime öelda, et... lõpptulemusena, mida rohkem me ennast avastame, mida rohkem me end tabuleerime, mida rohkem me end viimistleme, täiendame oma resursse, võimalusi ja positsioone, seda enam meil jumalikku teadvust on. Kaugenemata iseendast!

Mida kindlamalt ma ennast tunnen sellena, kes ma olen, seda enam teadlikumaks ma saan oma jumalikust pärinemisest, minu alalhoidmisest, oma arengust, evolutsioonist.

Ja on nii, et... kui ma oma kulgemises kohtun olenditega, kes on ennast leidnud, siis võin tunnetada –tähtis detail-, neis midagi enam kui see, mida nad inimlikus plaanis väidavad end olevat.

Samuti on nii, et sedamööda kui see panoraam, mida me siiani oleme vaadanud, mida just vaatasime, viime praktikasse kõige juures, millega kohtume –puud, maad, tähed, kalad, lilled, viljad-...; tõenäoliselt hakkame me tajuma erinevalt harjumuspärasest viisist, milleks on "omandiks pidamine". Ning sellisel moel hakkame me seda tegema "loominguliselt".

Algsest maailma vaatlusest kui positsioonist, kus oli kohane võtmine, endale kahmamine, läheme me üle kontemplatsioonile, kus maailm on midagi, mida hinnata, mis teeb mind loominguliseks, millega suhestuda...

Ükskõik missugune omamise tunne viib mind kaugemale –"viib mind kaugemale"-minust endast! Kui ma kaugen iseendast –mida ma ei suuda, siis unustan ma otsusekindlalt jumaliku.

Ning on nii, et palve tähendus kutsub meid täna ülevaatama kaugusi, eemaldumisi, eraldumisi, mahhinatsioon... meie endi suhtes, ning mida me kasutame, iseenesestki mõista, ka teiste suhtes!... sest tunneme, et omame neid.

Selle asemel, et tunda end "nendena", tuntakse tavaliselt omamist nende "suhtes". Ning mees omab naist, ja naine omab meest; ja inimene omab põllumaad, ja inimene omab koera, ja inimene omab karjamaad, ja naine omab lapsi... jne.

Kuid kui me, vastupidiselt, näeme end teistes...

Pole tõsi ega vähem tõsi, et see, kellele me kõige rohkem võlgneme oleme meie ise. Ilma egoismi animuseta! Jah! Ellujäämise põhjustel!... Me katame end, hoiame end, sööme... Me hoolitseme enda eest, eks ju?

Hästi! Kui ma näen teisi nagu iseennast – pärinedes ühisest, loovast üsast-, ma armastan neid rohkem!... –lihtsustades-. Ma armastan neid rohkem!

Jah; tõsi on ka see, et vahel inimolend vaidleb iseendaga, teeb end märtriiks ja karistab ennast, sest pole veel siiani aktsepteeritud ja nähtud selle tegemise ressursse ja võimalusi, mis talle vastavad. Pole harjutatud!... –siin, seal, seda, teist-, et end üles leida oma tõelises kohas.

Kuid teades seda plaani, kindlapeale, igaüks –peale võime iseennast üles leida-leitakse end teistes. Ning leitakse end maasikates, mägedes, meredes...

Me oleme üks Looming; lõputult mitmekesisustunud, kuid üks. Üks, mitte kui "Ühik", "Ühest"... Ei, ei, ei, ei! Ärme langeme hetkel manismi, numbri, omandi-filosoofiasse. Ei! "Üks" tähenduses, et kõik võimalused, osad ja kontemplatsioonid mida me teostame, ellu rakendame –kõik!- on intiimselt, lähedaselt seotud, ühendatud, konjugeeritud, ühes kompleksis, koos ja **neid vajatakse!** Selles tähenduses öeldakse "üks". Kuid samal ajal on see ka mitmekesisus...

Tunduks nagu oleksime "Ühe" vastu!...Ei! Ei, ei, ei, ei! See olend –kujutame teda endale ette- on nii suur!... –tal on nii palju käsi!, tal on nii palju silmi!, tal on nii palju kõrvu!- et selge!, ma ei suuda teda haarata. Kuid tean, et ta on seesama olend.

Selline on idee "Ühest". Mitte see manistlik idee..., et on olemas **üks** Jumal!, et on olemas **üks**...! Ja tema, alates **ühest**...

Ei, ei, ei, ei, ei! Veelkord?... See on omamine.

"Lõpetame pluraarsusega ja anname tähenduse, suuna "Ühendusele, unikaalsele!"

Omamine. Alatus.

Märkame pluralistlikku ühendust –mis on loov väljendus- ning avastame meie kohaloleku ükskõik missuguses situatsioonis.

Jumalik Päritolu puhastab meid.

Jumalik Providents avab meile õitsengu vikerkaare, mida meie tegevustesse heldelt jagatakse, otsides võimalust anda neile hiilgust, sära –mida elu vääril!- elamises ja kooselamises...

Siira ettepanekuga **olla seal**.

Teadlik... kohaloleku tähendusest. Teadlik tegevusest, mis on vaja ellu viia.
